UIT HET ZWARTE BOEK VAN 'N TELEGRAFIST

DOOR J. T. VAN LEIDEN

(Vervolg).

Met een vloek sprong ik terug, liet me snel weer in de kelderopening zakken ; Hannock was me te slim af geweest, en met bittere woorden verweet ik me mijn onnoozelheid. Alles, alles was voor niets geweest . . . .

Boven me hoorde ik de haastige voetstappen, de alarmsignalen der patrouille.

XII.

Bewegingloos en zwijgend zat Mary tusschen haar beide ontvoerders ; haar zooeven nieuw ontwaakte energie was verdwenen. Alles was immers om niet geweest . . . . er mocht nu komen wat wilde. Volkomen lijdelijk zat ze daar, achteroverge leund onder de schaduwende kap ; het was haar nu onverschillig wat er van haar worden zou. De stemmen naast haar klonken ijl en veraf. Een indruk van onwerkelijkheid kwam over haar, als was dit alles spel en schijn. Haar rol was uit — ze gaf zich over.

„Ik had háar niet moeten hebben, maar hèm !" zei Hannock met 'n vloek, terwijl ze den hoek omzwaaiden in het verblindende licht van Eighth Avenue. „Ik wil dien kerel gaan uitgraven !"

„Dacht je misschien dat hij op je blijft wachten ?" vroeg Morlay.

„'t Kan me niet schelen. Ik ga hem zoeken. In elk geval heb ik dan toch nu meer kans dan morgen."

Hij schoof Mary van zich af en boog zich uit den auto. „Stop zoodra je 'n rijtuig ziet !" beet hij den chauffeur toe.

Morlay had een kussen achter Mary's rug geschoven en trachtte het haar wat gemakkelijker te maken ; zijn gezicht zag even bleek als het hare, dat tegen zijn schouder leunde.

„Ik ga hem zoeken, al zou ik alle riolen van New York moeten afvisschen," hield Hannock vol.

„En ik dan ?" vroeg Morlay.

„Jij rijdt naar Sheldon's woning en daar wacht je tot ik kom !"

De auto stopte, en met een armzwaai hield Hannock een naderenden vierwieler aan.

„En zij ?" Morlay wees naar de roerlooze vrouw naast hem.

„Haar houd je in de gaten, en goed ook. Hier is de sleutel van Sheldon z'n huis ; daar is 't heel rustig en veilig, en als ik dien kerel vanavond meebreng, dan beloof ik je dat we 'n feest zullen hebben !"

Hij wierp den sleutel in de tonneau en reed weg.

De auto schoot weer de Avenue langs, tusschen twee rijen dansende lichten, in den neerstriemenden regen.

Toen wendde Morlay zich naar zijn gevangene en zag langen tijd op haar neer. Ze had een vaag bewustzijn van zijn scherpen, onderzoekenden blik, maar de wil en de kracht ontbraken haar om de oogen naar hem op te slaan. Opeens strekte hij de hand uit en streelde haar voorhoofd. Ze wist dat ze zich onder alle andere omstandigheden met woede en verontwaardiging tegen deze vrijpostigheid zou verzet hebben ; thans leek het haar zelfs, uitgeput en moedeloos als ze was, of die aanraking haar goed deed. Maar tegelijkertijd, als met een opleving van haar aan het gevaar gewende waakzaamheid, die zelfs door het grootste lijden niet te breken was, voelde ze vaag dat in deze zwakheid van haar bewaker haar eigen kracht school, en dat ze van die zwakheid behoorde partij te trekken.

En langzamerhand, terwijl ze voortgonsden door de natte, glimmende avondstraten, kwam de werkelijkheid, met haar kansen en gevaren, weer tot haar bewustzijn.

XIII.

Het was niet anders dan een natuurlijke beweging van me geweest : terug te kruipen in mijn hol. De beweging van iemand die gewoon is de openbare macht als zijn erfvijand te beschouwen, instinctief elken dienaar daarvan te ontwijken. Maar bovendien : met de politie wilde ik onder deze omstandigheden allerminst te maken hebben. Mijn ondervindingen met den attorney waren niet van dien aard geweest dat ik veel van zijn medewerking verwachtte, en al zou ik ditmaal met een vertegenwoordiger te doen hebben die het misschien met de vervolging van Hannock ernstig meende, dan nog achtte ik het, met mijn verleden, beter uit zijn handen te blijven. En wat had hij met het kwart millioen dollars te maken, dat ik ook nu bij me droeg, en dat ik niet van plan was zonder een behoorlijk commissieloon af te staan ? Neen — de automobiel was weg en bleef weg, niemand wist waarheen, en voorloopig was 't voor mij in het keldergewelf 't beste. Had niet de attorney gezegd dat ze mij in de gaten moesten houden ?

Intusschen — mijn verblijf daar had geen ander doel dan er weer uit te komen. Boven me hoorde ik nog steeds haastige voetstappen en geroep, en er werd gemorreld aan het metalen deksel, dat ik aan de binnenzijde stevig had vastgeschroefd. De uitweg moest dus elders gezocht worden. Onderwijl mocht, wat mij betreft, de politie voortgaan naar een toegangsweg te speuren, het feit der ontvoering als een aanleiding nemend om het fort ditmaal in ernst te bestormen. Wilde ze mij daarna van dienst zijn, des te beter ; wilde ze 't mij lastig maken, dan had ik eenvoudig met 'n vijand méer te rekenen.

En nu aan 't werk. De ijzeren trap op, na me aan de stijlstompen naar boven te hebben geheschen, en een nieuw gewelf in. Natuurlijk volgde dan een derde gepantserde deur, en 't verwonderde me volstrekt niet die gesloten te vinden. Ik zou dus door staal en steen mijn weg naar boven moeten boren, me als een verhongerende rat door alle verdiepingen heenknagen naar den graanzolder.

Goed. Geen halve maatregelen dus. Uit mijn gereedschaptasch nam ik het stuk gele zeep en kneedde dat met de nitroglycerine uit een der caoutchouc zakjes tot een mengsel dat ongeveer de dichtheid had van vloeibare honing. Dit weeke deeg werkte ik vlug maar voorzichtig in den naad van de deur ; toen prikte ik er een om ijzerdraad gewonden lont van vijftig centimeter in en stak die aan. Snel verschanste ik me in den kolenkelder, door twee stalen deuren gescheiden van de ontploffing die weldra volgde. Ik wachtte het optrekken van den benauwden, afschuwelijk riekenden rook niet af. Op handen en voeten kroop ik door den walm heen, die gelukkig vrij snel door de opengebarsten deur wegtrok. De zware, met staal beslagen paneelen hingen als verschrompeld oud-roest aan nog slechts één kromgetrokken scharnier, en een ijzeren ladder wees me den weg naar de hooger gelegen verdieping. Opnieuw een hindernis : de ladder was van boven met een hek afgesloten. Hier kwam echter mijn hefboom goed te pas ; twee, drie flinke rukken en het slot was ontzet.

Wat nu ? Een portaal, en dan weer een deur, zwaarder gepantserd nog dan de vorige. Het werd een opwindende arbeid, maar ik verrichtte dien met een roekeloosheid, een onverschillig zeker zijn van den goeden uitslag, die me bijna plezier in het werk deden krijgen. Ik moest erdoor, ik wilde en ik zou erdoor.

Tijd om nogmaals dat voortreffelijke deeg te kneden was er niet, want ik hoorde geluiden die me de zekerheid gaven dat de politie 't ditmaal ernstig meende. Wie weet of mijn bezoek aan den attorney niet den doorslag hiertoe had gegeven ; wie weet ook of ze mijn spoor al niet den geheelen middag gevolgd hadden. Er klonken gerinkel van brekend glas en beukende mokerslagen op ijzeren deuren : naar de richting te oordeelen kwam ik tot de gevolgtrekking dat er van de sigarenwinkel uit een bestorming werd ondernomen.

De deur moest er dus zoo gauw mogelijk aan. En dat ging op deze manier : in het sleutelgat stopte ik voorzichtig wat cellulose-hexanitraat, 't meest ontplofbare schietkatoen dat ik ken, en met een sprong stelde ik me in veiligheid terwijl de lont brandde.

De uitwerking was verschrikkelijk. Het gansche gebouw schokte, schudde en stampte als een schip in een stormzee. Er sprong iets in mijn gezicht en ik voelde bloed langs mijn wang loopen, maar het was geen tijd om me daarmee op te houden en ik vloog bij vier treden tegelijk de trap op die achter de vernielde deur tevoorschijn gekomen was.

Het ging goed ; klaarblijkelijk had ik den rechtstreekschen weg naar de bovenste verdieping, misschien naar het dak, te pakken. Een gang, een klein portaal — en nogmaals een deur, maar ditmaal slechts met een dunne metaallaag beslagen. Onder me, achter me — waar was het ? — hoorde ik hout splinteren, daverden hamerslagen ; deuren werden uit hun hengels gerukt en achter de muren naast me klonken stemmen en haastige voetstappen.

„Goed zoo !" riep ik hardop. „Geef ze er van langs ! Boor ze in den grond ! Goed zoo !" En intusschen rukte ik met mijn stalen hefboom aan het slot en vocht met de weerbarstige deur als een bezetene.

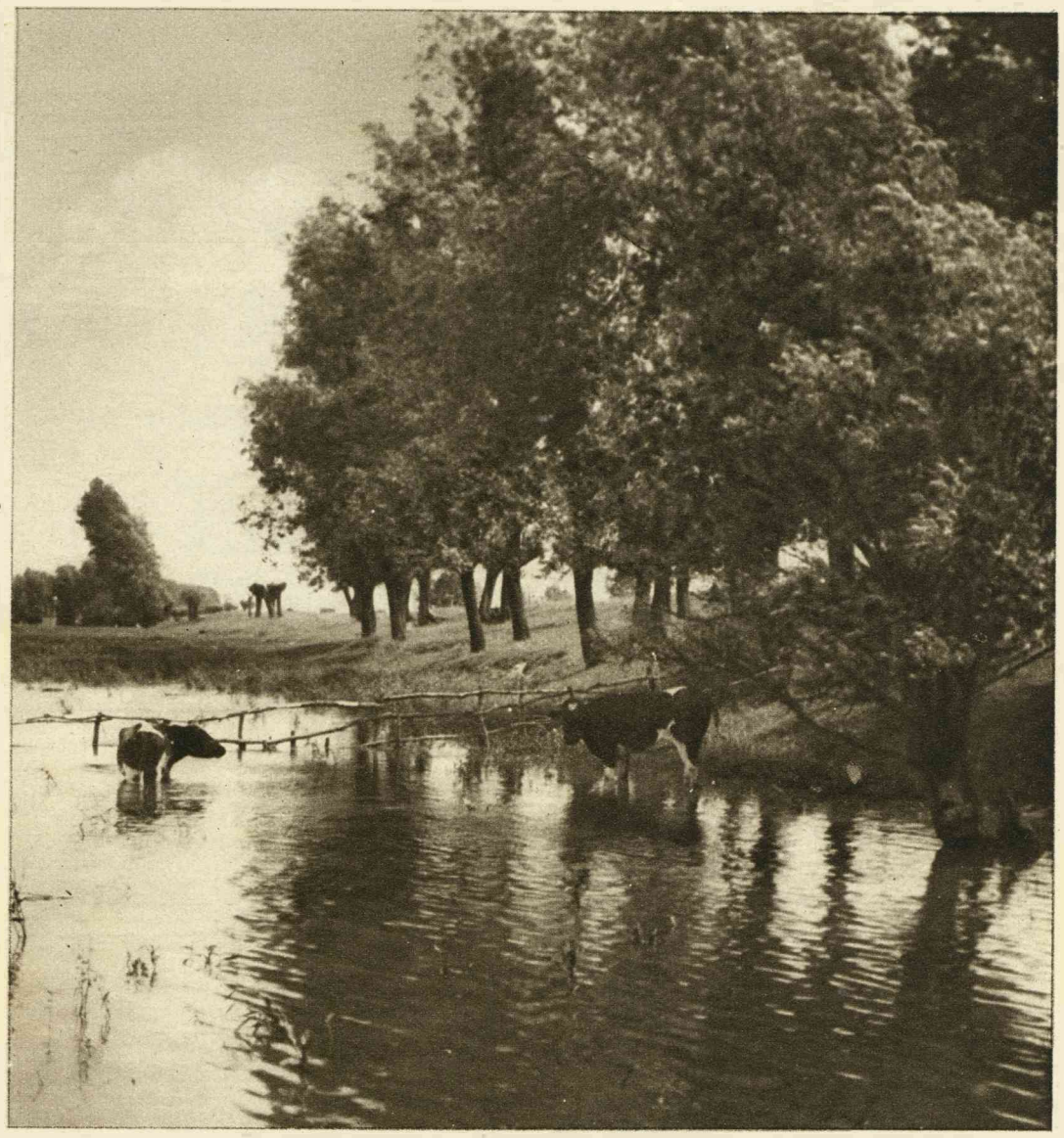
Toen — ik uitte een kreet van voldoening : het stugge hout week, de deur sloeg naar buiten open, en de nachtlucht, vochtig en koud, streek langs mijn gloeiend gezicht.

Even bleef ik staan, zag uit over de dakenzee. Vrij ! Nu was ik weer mijn eigen meester.

Maar achter me hoorde ik naderende stemmen, er kwamen verscheidene mannen dezelfde trap op die me zoo juist naar het dak had gevoerd.

Ik liet me voorover vallen en had juist een verdekte opstelling gevonden achter den naastbijzijnden schoorsteen, toen een gehelmd hoofd boven de trap uitstak en een lantaarn het natte dak bescheen. Op datzelfde oogenblik dacht ik aan de ladder die ik 's middags geleend had, en die, als zij hier nog stond, mijn redding kon zijn.

„We hebben er een te pakken ! Gauw, hier zit er



AVOND-IDYLLE AAN DEN GELDERSCHEN IJSEL.

Uit: „Gelderland", door D. J. v. d. Ven, deel I der serie „Ons mooie Nederland" in de Meulenhoff-Editie.

Het hierboven aangekondigde, keurig uitgevoerde boekje, dat wij ter bespreking in „Panorama" ontvingen, is wederom een bewijs, dat men in Nederland steeds meer en meer gaat inzien, dat de kennis van eigen bodem een der belangrijkste factoren vormt ter bevordering van het verkeer in eigen land, en tevens dat het verkrijgbaar stellen van goede, aangenaam geschreven gidsen, er voor geen gering deel toe bijdraagt, het vreemdelingenverkeer in ons land te doen toenemen. Tot welke heilzame resultaten dit leiden kan, mogen de landen bewijzen, waar men dit reeds vóór ons heeft ingezien en waar het vreemdelingenverkeer tot zoo'n hoog peil is opgevoerd, dat een groot gedeelte der bevolking er zijn bestaan in vindt. Dat dit resultaat ook in ons land te bereiken is, daarvoor staat — als wij het eens zoo mogen uitdrukken — ons mooie Nederland borg. Slechts één aanmerking op de overigens o. i. goed geslaagde uitgave: Waarom de illustraties niet in koperdiepdruk uitgevoerd ? De waarde van het geheel had er slechts door kunnen stijgen, getuige 't album der Staatsspoor, waaruit wij onlangs eenige afbeeldingen reproduceerden.